

kovácmesterséget. Ki is tanulta és becsületes ember lett belőle.

Megöregedett a bíró. Újat kellett választani. A falu népe a kovácsot választotta.

Ők magukhoz fogadták az öreg bírót és öreg napjaiban szeretettel gondozták.

Egyszer eszébe jutott a kovácsnak, mit mondott neki apja mikor anyira szeretett volna bíró lenni. Odament hozzá és mondja neki:

— Édesapám nem is kellett kendet, ruháznom, etetnem, meglátogatnom, mégis engem választottak bírónak a faluban.

— Dehogynem fiam. Tudod a bíró mindenki baját magáénak érzi. Így mikor megettetted a koldust, ruhát adtál neki, vagy meglátogattad azt a szomszéd falubeli tolvajt, azokat nekem is csináltad. Mindenki becsül ezekért a tetteidért, azért volt bizalmuk benned.

— Ha ez így van, akkor nagyon fogok igyekezni, hogy senkinek ne ártsak, hanem hasznára legyek azoknak, akik ennyire megbíztak bennem.

FARKAS ISTVÁN

ÉTELHAMISÍTÁS

„Nemcsak kenyéren él az ember..”

Ma reggel mondta be a tv egyik riportere, hogy a kábítószerek forgalmazása mellett mára a legnagyobb üzletté az élelmiszer-hamisítás vált. Ennek meglátása nem új dolog. Gurdjieff a múlt század húszas éveiben írt könyvében: Belzebub beszél unokájának, beszél a chicagói vágóhídon és konzervgyárban szerzett tapasztalatairól. Ugyancsak erről írt Hamvas Béla is már a negyvenes években. Az üzletág azóta hatalmasan kivirágzott, hiszen a népesség közben háromszorosára nőtt.

Ahogy hazafelé tartottam a 85-ös busszal az Örsről, jutott eszembe ennek kapcsán a tékozló fiú ismert esete az Evangéliumból. Lerágott csont - mondhatja bárki. Igaza van. De a fiú nem volt ilyen kedvező helyzetben. Nemhogy húsa, vagy csontja, még mosléka sem volt. Éhezett. Igazi táplálékra éhezett – ahogy a tanítványok mellett a vámosok és bűnösök is, akik körbevették Jézust és aki, tanítva őket együtt táplálkozott velük. És azt tanította, hogy nemcsak kenyéren él az ember, hanem Isten minden Igéjén is. És azt is, hogy ha ezen is élnek, ha ezt a fajta táplálékot is befogadják és megemésztve átalakítják, akkor örömmel fogadják őket az angyalok, hiszen az ő létüket éppen az ilyen táplálékon – az Isten Igéjén - felnőttek tartják fenn. Ők pótolják az útnak indulóknak juttatott, előlegezett és eltékozoltnak nevezett örökséget. Egy halott visszatért, az elveszett megkerült: örvendezzünk!

Így aztán, amikor ételhamisításról beszélnek, talán a legkevesebb az, ha a fehérje, a szénhidrát, a zsír, a só és a cukor hamisítására gondolok. Még az is kevés, ha a fűszerek hamisítására, az íz és illatfokozók és színezékek használatára gondolok. Lehet, hogy meghamisítjuk Isten minden igéjét is. És talán régebb óta, mint a konzervgyártás vagy az élelmiszeripar megjelenése. Talán ezért a ritka, de nagy öröm a mennyek országában valaki hazaérkezésekor, mert valamilyen kozmikus oknál fogva fogyatkozó, a számukra igazi ízelet, illatot és az igazi tápértéket az angyalok érzékszervei kimutatják.

De honnan lehet angyali érzékszervek nélkül itt lenni tudni, hogy mi az igazi táplálék, amire ott fenn szükség van? Mi Isten *minden* Igéje? A vámosoknak, bűnösöknek, utcanőknek az Evangélium tanúsága szerint volt ilyen érzékszervük. És az egészen kicsi gyermekeknek is. Az előzők tágra nyílt szemmel látták és nyitott füllel – vagyis nyitott szívvel - hallgatták, az utóbbiak pedig úgy fogadták be, mint a lélegzetet: természetes egyszerűséggel, automatikusan.

És talán a tanítványoknak is, lassan lett ilyen érzékszervük, érzékenységük, akik pár évig éjjel-nappal vele voltak és megkapták a gyakorlatot is, hogy a befogadott táplálék – az Evangéliumban ránk maradt szavak mellett az élő gesztusok, az élő helyzetek és érzelmi megrázkódtatások benyomásai, a megdöbbenések sokkjai, amik újra és újra éppen a szokásost függesztik fel - bennük ne csupán a mindennapi problémák megoldására herdálódjon el, hanem megemésztődve össze is gyűljön és bennük az angyalokat tápláló testté, lélek-testté, számukra táplálékká álljon össze, ami a fizikai test halálával nem a földbe tér vissza, hanem oda, ahonnan jött. Vagyis nemcsak a szavakat, a fogalmakat, a hangokat, amin évszázadok óta vitatkozunk, értelmezünk, magyarázunk, hanem elsősorban minden finom benyomást, amit minden pillanatban a teljes környezet - akkor Jézus által intenzíven közvetítve -, mindenki számára biztosít, de amire éppen a hagyományaik miatt az „igazak” - akkor és ma is - süketek és vakok voltak. Azóta is csak a fogalmakra és szavakra vagyunk érzékenyek, de azokra nagyon. Elmarad a megfordulás, a teljes lényel odafordulás. Így marad a hamisított táplálék, ami nem Isten Igéje, vagy ahogy az Evangéliumok mondják, nem a jó földbe vetett mag fejlődését segítő táplálék. Isten Igéje pedig, szétszóródva a bioszférát, a Földet, a Holdat és a bolygókat szolgálja.

Ahogy lent úgy fent. A törvények azonosak. Minden a Mindenségből ered és visszatér a Mindenségbe. Minden táplálkozik és minden táplál. Azonban a Jézus hozta tanítás a táplálás ezen visszatérő ágának nehézségeiről beszél. Ez nem egy mechanikus és nem is egy automatikus folyamat. Ha nem veszi

figyelembe a törvényt, minden hagyományos, emberek által kigondolt, kiüresedett és lényegét veszített szabály, szokás, írás és beszéd e természetes táplálási folyamat ellen dolgozik, mert „csak” az eredő folyamatot, a Föld életét szolgálja. Legtöbbször még azt sem, mert egy abnormálisan felépített, mindent és mindenkit értelmetlenül tékozló, pusztító, emberinek alig nevezhető életvitel a Földet is folyamatos, szükségtelen alkalmazkodásra kényszeríti.

De mindez újra csak szöveg, ha a kenyér mellett már a befogadott „Isten Igéje” sem a valódi táplálék, hanem hamisított.

Dobogókő, 2018. Napisten hava

DEBRECENI ZSUZSA

MEGEMLEKEZÉS A GONDVISELÉS TÖKÉLETESSÉGÉRŐL...

Tizenhárom évi mindenféle kezelés, gyógy mód, terápia, injekció, gyógyszer ellenére annyira tönkrement a jobb térdem, hogy nem volt más hátra, csak a térdprotézisműtét. Önmagában nem hangzik tragikusnak, ha az ember 73 éves korára elkopik, és lehet rajta segíteni egy műtéttel. A nagy gond az volt, hogy akkor már igen régen ápoltam a férjemet, Lajost. Lajos 20 éve kapott agyvérzést, ami féloldali bénasággal és motoros afáziával járt, vagyis alig tudott beszélni. Írni, olvasni „elfelejtett”. Persze voltak mobil évek is, amikor háromágú bottal tudott járni. De teltek az évek, és hat éve egyszer összecsukszott, maga alá gyűrve a bokáját, és az eltört. Akkor majdnem meghalt, de a gondos orvosi kezelés, az én otthoni gondos ápolásom és - természetesen nem hagyhatom ki - a Jóisten segítségével, sokak imájával, visszatért az életbe. Kórusunk, zenekarunk és a közösségek, amelyekbe járok, sokat imádkoztak. Ezután a törés után többé már nem tudott lábra állni, így tovább ápoltam. Kis segítséggel felültem az ágyba, és eléje tettem kisasztalon az ételt, amit egyedül el tudott fogyasztani.

Ez így ment tavaly májusig, amikor is egy ilyen ebéd közben leesett az ágyról. Megröntgenezték, de nem tört el semmi, ezért hazaadták. Nagy fájdalmi voltak, se nem evett, se nem ivott - úgy éreztem, hogy megint az örökkévalóság kapujában van. Az imák folytatódtek, de nem konkrét kérés volt, hanem csak a Jóisten erejének kérése. Kb. egyhetes válságos helyzet után pap barátom ellátta Lajost a betegek szentségével. Ez a szentség vagy az utolsó út megtételében segít, vagy a gyógyulásban. Hát ez utóbbi történt, mert Lajos aznap már engedte felülteni magát, mert enyhültek a fájdalmi, és ülve tudott enni-inni, és így visszatért a

„földi” életbe. Segíteni már nem tudott a felülésben, és így nekem kellett vízszintesből felültetnem függőlegesbe. Sokszor úgy éreztem, hogy ez már meghaladja fizikai képességeimet.

Barátaim, rokonaim, ismerőseim már évek óta kérdezték, hogy miért nem adom be Lajost egy ápolási intézménybe, hiszen én fogok tönkremenni. Úgy éreztem, amíg bírom, csinálom; az oltár előtt 44 éve ezt fogadtam meg: semmiféle bajában őt el nem hagyom. Még egy oka volt annak, hogy ne adjam be ápolási intézménybe: ő nem tudta megmondani, hogy mi a baja, mit akar. Én is csak barkochbával találtam ki 80-90%-ban. Lajos „jó” beteg volt. Én csak KÖSZÖNÖMÖT, PUSZIT és SIMOGATÁST kaptam tőle. Valószínű, hogy ez adott erőt ehhez a sokéves, különben valóban nem könnyű szolgálathoz: az a szeretet, amit adtunk egymásnak, és természetesen Isten áldása a házasságunkon.

Hát ebben a kritikus helyzetben KELLETT megcsináltatnom a térdemet. Két hónapon keresztül kerestem MEGFELELŐ éjjel-nappali ápolót, de nem találtam. Nem részletezem, de Lajoshihoz speciális ápoló kellett volna, és valaki ezért, más valaki azért nem felelt meg. Végül valaki ajánlott egy olyan otthont, amely az illető szerint megfelelt Lajosnak. Megnéztük az otthont, és valóban minden kérdésemre azt mondták, hogy „igen, megoldható, igen, az is megoldható, igen, ezért vagyunk”.

Mivel szorított a határidő - február 6-án kellett bevonulnom, 7-re volt kitűzve a műtétem -, kénytelen voltam dönteni. Lajossal is megbeszéltem, hogy két hónapra beviszem őt, amíg túl leszek, és felépülök a műtéttől. Ő megértette, elfogadta. Egyébként ő ilyen volt, hogy mindent elfogadott. Természetesen a bevonulás előtt most is kértem részére a betegek szentségét, azután január 29-én, hétfőn levitettem mentővel a pátyi LEVENDULA otthon ápolási osztályára. Mondhatom, hogy JOBB helye volt ott, mint itthon - egy dolgot kivéve, hogy én nem voltam vele -, de én már fizikailag nem tudtam őt emelgetni.

Február 5-én, hétfőn voltam ott utoljára, amikor már második napja csak aludt. 6-án kellett bevonulnom a klinikára, ahol 1 óra körül végeztem a felvétellel, amikor is orvosom azt mondta, hogy bocsánat, de nem másnap, szerdán, hanem csak pénteken lesz a műtétem. Mondtam, semmi probléma, én ráérek. Így két napra hazajöhöttem, s azonnal mentem ki Pátyra. Fél 3-ra értem ki. Lajos kb. negyed órával előbb aludta át magát az Örökkévalóságba. Így elbúcsúzhattam tőle, mindent megköszöntem neki. A 44-46 évet, a négy csodálatos gyereket. Azt, hogy 20 évi betegség után 86 évet megélt, közelebb a 87-hez. És ott lehettem vele kettesben, ill. hármassal a Jóistennel, akinek szintén csak hálát adhattam mindenért. Azért is, hogy Lajos szenvedés nélkül aludta át magát az Örök Hazába. Ő